

Браила презъ 1867 година — цѣлата нощъ не мигналъ, а презъ всичкото време решавалъ сждбата на България“.

Затова стаята на Караджата е била преобърната на „втора полиция“. Тукъ идватъ всички хъшове, събрани въ Гюргево, безпокоятъ го за всичко, искатъ му пари, питатъ го кога ще тръгнатъ за България и где ще преминатъ Дунава. На пламенниятъ бждещъ войвода понѣкога му дотегва той и отговаря:

— Ако нашето минаване се продължи още единъ месецъ, азъ ще умра отъ охтика¹⁾!.

Но долитатъ слухове за разбиване на четитѣ, за бесилкитѣ, пожарищата, кръвта. Следъ несполучливитѣ опити съ четитѣ на Филипъ Тотю, Панайотъ Хитовъ и Дѣдо Желя, въ срѣдитѣ на българската емиграция настава раздвоение. Духоветѣ се обхващатъ отъ скептицизмъ, волитѣ се пречупватъ у мнозина. Повишената вѣра за освобождение и отправенитѣ погледи къмъ Бѣлградската легия, постепенно загасватъ. Свиватъ се знамената отъ мнозина, други се прибиратъ около „Тайния български комитетъ“.

Цельта на тия чети бѣше не само отмъщение, а да се види дали българския народъ може да бжде възбунтуванъ, за да могатъ да разчитатъ на него революционеритѣ отвждъ

¹⁾ Сжшо. Стр. 65.